Υπόθεση 25/85 R

Nuovo Campsider
κατά
Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Περίληψη

Διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων — Αναστολή εκτελέσεως -Προσωρινά μέτρα — Προϋποθέσεις χορηγήσεως
(Συνθήκη ΕΚΑΧ, άρθρο 39)

Η λήψη των προσωρινών μέτρων που προβλέπονται στο άρθρο 39 της Συνθήκης ΕΚΑΧ δεν μπορεί να εξεταστεί παρά μόνον αν οι πραγματικές και νομικές περιστάσεις που προβάλλονται υπέρ αυτής τη δικαιολογούν εκ πρώτης όψεως. Πρέπει, εξάλλου, να είναι επείγουσα, υπό την έννοια ότι είναι αναγκαίο να διαταχθεί και να παραγάγει τα αποτελέσματά της πριν εκδοθεί η επί της ουσίας δικαστική απόφαση, για να αποφευχθεί βαριά και ανεπανόρθωτη βλάβη του διαδίκου που τη ζητεί. Πρέπει, τέλος, τα μέτρα να είναι προσωρινά, υπό την έννοια ότι δεν προδικάζουν την απόφαση επί της ουσίας.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
6 Μαρτίου 1985 *

Στην υπόθεση 25/85 R,

Nuovo Campsider, ένωση επιχειρήσεων κατά την έννοια του άρθρου 48 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, Piazza Velasca 8, 20122 Μιλάνο, εκπροσωπούμενη από τους Michel Waelbroeck και Alexandre Vandencasteele, δικηγόρους, avenue Louise 341, 1050 Βρυξέλλες, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το δικηγόρο Ernest Arendt, 34, rue Philippe-II,

αιτούσα,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Rolf Wägenbaur και τη Marie-José Jonczy, νομικούς συμβούλους της Επιτροπής, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο, τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της νομικής υπηρεσίας της Επιτροπής, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθής,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

εκδίδει την ακόλουθη

ΔΙΑΤΑΞΗ

1 Με δικόγραφο της 28ης Ιανουαρίου 1985, η Nuovo Campsider υπέβαλε αίτηση περί λήψεως ασφαλιστικών μέτρων, με την οποία ζητεί να διαταχθεί η Επιτροπή να κάνει χρήση της εξουσίας εκδόσεως συστάσεων, την οποία διαθέτει, για να εξασφαλίσει, στο πλαίσιο της εφαρμογής της απόφασης των κρατών μελών της 6ης Μαρτίου 1953, τον περιορισμό των εξαγωγών παλαιοσιδήρου προς τρίτες χώρες στο επίπεδο των 450 000 τόνων ανά μήνα, καθώς και να κινήσει αμέσως τις διαδικασίες που είναι ικανές να καταλήξουν σε παρεμβάσεις στις τιμές και στην εφαρμογή του άρθρου 59 της Συνθήκης ΕΚΑΧ.

2 Η αίτηση αυτή, που πρωτοκολλήθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 29 Ιανουαρίου 1985, ασκείται δυνάμει του άρθρου 35 της Συνθήκης ΕΚΑΧ και του άρθρου 83 του κανονισμού διαδικασίας.

3 Η αιτούσα αναφέρεται στην προσφυγή λόγω παραλείψεως βάσει του άρθρου 35 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, την οποία κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 29 Ιανουαρίου 1985.

4 Η αιτούσα ισχυρίζεται ότι κατόπιν της αυξήσεως της ζήτησης παλαιοσιδήρου στις Ηνωμένες Πολιτείες και της εξελίξεως της τιμής του δολαρίου, οι εξαγωγές προς τρίτες

χώρες έγιναν πολύ ελκυστικές για τους εμπόρους. Έστω και αν αυξήθηκαν οι ποσότητες του συλλεγομένου παλαιοσιδήρου, η αύξηση των τιμών είχε ως αποτέλεσμα τη μείωση των πωλήσεων των εμπόρων, οι οποίοι ήλπιζαν σε νέες αυξήσεις, αλλά και απέβλεπαν στη μεταφορά των κερδών τους στο νέο φορολογικό έτος. Οι τελωνειακές στατιστικές αποδεικνύουν την έκταση της έλλειψης, η οποία πλήττει τις ηλεκτρικές χαλυβουργίες που χρησιμοποιούν τον παλαιοσίδηρο ως πρώτη ύλη. Για τις χαλυβουργίες αυτές έχει διαταραχτεί η κατάσταση ισορροπίας που υφίστατο μεταξύ αυτών και των ολοκληρωμένων χαλυβουργιών, ώστε παύουν να είναι αποδοτικές και αναγκάζονται ακόμη και να διακόψουν την παραγωγή τους ελλείψει παλαιοσιδήρου.

5 Τα αιτούμενα προσωρινά μέτρα είναι αναγκαία, διότι οι χαλυβουργίες αδυνατούν να διατηρήσουν την παραγωγή τους λόγω ελλείψεως παλαιοσιδήρου και διότι η διαρκής άνοδος των τιμών του παλαιοσιδήρου τους προκαλεί αφόρητη οικονομική αιμορραγία.

6 Το πρώτο από τα αιτούμενα μέτρα αποσκοπεί στη διατήρηση των εξαγωγών παλαιοσιδήρου στο μέσο επίπεδο των τριών τελευταίων ετών και είναι επομένως σαφώς συντηρητικό, το δε δεύτερο αποσκοπεί στην κίνηση των προπαρασκευαστικών διαδικασιών που σε τίποτε δεν προδικάζουν την απόφαση του Δικαστηρίου επί της ουσίας. Ως προς το βάσιμο της κύριας προσφυγής της, η αιτούσα ισχυρίζεται ότι η εξέλιξη που περιγράφεται πιο πάνω θέτει σε κίνδυνο τους θεμελιώδεις σκοπούς τους οποίους επιδιώκει η Συνθήκη ΕΚΑΧ και ότι τα όργανα παρέβησαν το καθήκον τους να εξασφαλίζουν τον κανονικό εφοδιασμό της κοινής αγοράς.

7 Η αιτούσα εφιστά την προσοχή στην ύπαρξη αποφάσεως της 6ης Μαρτίου 1953, με την οποία τα μέλη του Συμβουλίου συμφώνησαν να διατηρηθεί, μέχρι νεωτέρας αποφάσεως, ο ευρύτερος δυνατός περιορισμός επί των εξαγωγών που προορίζονται για τρίτες χώρες.

8 Η απόφαση αυτή εντάσσεται στο πλαίσιο του άρθρου 57 της Συνθήκης, κατά το οποίο η Ανωτάτη Αρχή προσφεύγει κατά προτίμηση σε έμμεσους τρόπους δράσεως, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται οι παρεμβάσεις στην εμπορική πολιτική. Το άρθρο 71 αφήνει την αρμοδιότητα στον τομέα της εμπορικής πολιτικής στις κυβερνήσεις των κρατών μελών, προβλέπει όμως ότι παρέχουν αμοιβαίως την αναγκαία συνδρομή. Κατά το άρθρο 73, η Ανωτάτη Αρχή μπορεί να απευθύνει στα κράτη μέλη συστάσεις για να εξασφαλίζει το συντονισμό των μέτρων που λαμβάνονται κατά το άρθρο 71.

9 Σε περίπτωση ελλείψεως και αν οι λοιπές παρεχόμενες δυνατότητες δεν επιτρέπουν την επίλυση του προβλήματος, η Επιτροπή έχει την εξουσία να κινήσει τη διαδικασία του άρθρου 59 που επιτρέπει τη θέσπιση ποσοστώσεων επί των εξαγωγών.

10 Η αιτούσα ισχυρίζεται ότι κάλεσε την Επιτροπή να λάβει μέτρα με τηλετύπημα της 16ης Νοεμβρίου 1984, αυτή όμως δεν έδωσε καμία συνέχεια παρά τις επανειλημμένες υπομνήσεις. Σύμφωνα με ορισμένες πληροφορίες που δημοσιεύτηκαν στον Τύπο, η Επιτροπή υποστήριξε ενώπιον του Συμβουλίου ότι δεν χρειαζόταν να θεσπιστεί κανένα άμεσο μέτρο περιορισμού των εξαγωγών, αλλά ότι το τωρινό επίπεδο των εξαγωγών των 6 εκατομμυρίων τόνων συνιστούσε ανώτατο όριο του οποίου δεν έπρεπε να γίνει υπέρβαση και ότι η στατιστική επιτήρηση των εξαγωγών έπρεπε να διεξάγεται με αυστηρότερες διαδικασίες.

11 Κατά την αιτούσα, τα πορίσματα της Επιτροπής στηρίζονται σε μελέτη που είναι προφανώς ξεπερασμένη. Οι εξαγωγές προς τρίτες χώρες κατά τα μέσα Δεκεμβρίου 1984 είχαν σαφώς υπερβεί τα 6 εκατομμύρια τόνων, η δε μείωση των ποσοτήτων που προσφέρονται στην ιταλική αγορά, καθώς και η αύξηση των τιμών πωλήσεως του παλαιοσιδήρου, που εμφανίζονταν ως απλό ενδεχόμενο, αποτελούν ήδη πραγματικότητα.

12 Η Επιτροπή, μη δίνοντας καμία συνέχεια, εντός της δίμηνης προθεσμίας που ορίζει το άρθρο 35 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, στην αίτηση της αιτούσας, δεν έλαβε τα μέτρα που υποχρεούνταν να θεσπίσει για να προστατεύσει την επίτευξη των σκοπών της Συνθήκης ΕΚΑΧ. Η Επιτροπή επέδειξε έτσι σοβαρή έλλειψη προνοητικότητας και περισκέψεως που ισοδυναμεί με αγνόηση του νομικού σκοπού, χάριν του οποίου η Συνθήκη ΕΚΑΧ της απονέμει τις εξουσίες της, η αγνόηση δε αυτή συνιστά κατάχρηση εξουσίας (απόφαση της 29ης Νοεμβρίου 1956, Fédéchar, 8/55, Rec. σ. 291).

13 Ως προς τα πραγματικά περιστατικά, η Επιτροπή αρνείται ότι αδράνησε και επισημαίνει ότι υπέβαλε, κατόπιν αιτήσεως του Συμβουλίου, έκθεση επί της αγοράς του παλαιοσιδήρου.

14 Ενώ δέχεται την ύπαρξη προβλημάτων εφοδιασμού για τις επιχειρήσεις που χρησιμοποιούν τον παλαιοσίδηρο ως πρώτη ύλη, διατυπώνει σοβαρές αμφιβολίες επί της σκοπιμότητας να παρέμβει κατά τρόπο κατευθυντήριο στην αγορά του παλαιοσιδήρου που είναι αγορά παγκόσμια.

15 Ως προς το πρώτο αίτημα περί λήψεως προσωρινών μέτρων που αφορά τον περιορισμό των εξαγωγών, η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι πρόκειται για μέτρο εμπορικής πολιτικής που εμπίπτει στην αρμοδιότητα των κυβερνήσεων των κρατών μελών. Οι δε παρεμβάσεις επί των τιμών, που επίσης ζητούνται, δεν είναι σκόπιμες. Για να είναι αποτελεσματικές, πρέπει να συνοδεύονται από περιορισμούς επί των εξαγωγών και θα έχουν ως αποτέλεσμα την ανάσχεση των εξαγωγών και της συλλογής παλαιοσιδήρου. Τέτοια μέτρα θα ήταν επομένως περισσότερο επιβλαβή παρά ωφέλιμα.

16 Η Επιτροπή θα είχε το δικαίωμα να περιορίσει τις εξαγωγές προς τρίτες χώρες, σύμφωνα με το άρθρο 59, αν διαπίστωνε ότι η Κοινότητα βρίσκεται ενώπιον σοβαρής ελλείψεως και ότι τα έμμεσα μέσα δράσεως που προβλέπονται στο άρθρο 57 δεν επιτρέπουν την αντιμετώπισή της. Κατά την Επιτροπή, δεν μπορεί να γίνει λόγος για έλλειψη και πολύ λιγότερο για σοβαρή έλλειψη. Πράγματι, οι επιχειρήσεις μπορούν να εφοδιαστούν, αρκεί να είναι διατεθειμένες να καταβάλουν την τιμή της αγοράς.

17 Η απόφαση που ελήφθη στις 6 Μαρτίου 1953 (διεθνής συμωνία υπό απλουστευμένο τύπο) δεν εφαρμόζεται πλέον σήμερα, παρά μόνο από τη Δανία, την Ιταλία και την Ιρλανδία. Η Επιτροπή εξήντλησε το ανώτατο όριο των αρμοδιοτήτων της για να εξασφαλίσει την αποτελεσματικότητα της απόφασης αυτής με τη σύστασή της 75/97/ ΕΚΑΧ της 23ης Δεκεμβρίου 1974 (ΕΕ ειδ. έκδ. 02/002, σ. 58), η οποία ορίζει στο άρθρο 2 ότι « τα κράτη μέλη υποχρεούνται να λαμβάνουν κάθε πρόσφορο γενικό ή ειδικό μέτρο, ώστε οι παραβάσεις των διατάξεων που αναφέρονται στις απαγορεύσεις ή τους περιορισμούς κατά την εξαγωγή, με προορισμό τρίτες χώρες, των παλαιοσιδήρων και των προϊόντων που εξομοιώνονται με αυτά να τιμωρούνται οποιοδήποτε και αν είναι το κράτος μέλος από το οποίο προέρχονται τα προϊόντα αυτά ».

18 Κατά την Επιτροπή, η αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων δεν συγκεντρώνει καμία από τις προϋποθέσεις που αξιώνει η πάγια νομολογία του Δικαστηρίου.

19 Πρώτον, η κύρια προσφυγή λόγω παραλείψεως είναι προδήλως απαράδεκτη. Η Επιτροπή ουδέποτε οχλήθηκε εγκύρως, εφόσον η αιτούσα την καλούσε με το τηλετύπημά της « να εκτιμήσει σοβαρά την ανάγκη, που έχει εφεξής καταστεί επείγουσα, λήψεως μέτρων προσφόρων για να επαναφέρουν την αγορά του παλαιοσιδήρου στην κανονική κατάσταση ». Η γνωστοποίηση αυτή δεν συνιστά αρκετά συγκεκριμένο αίτημα, ώστε να κινήσει την προθεσμία ασκήσεως προσφυγής λόγω παραλείψεως.

20 Η προσφυγή είναι επίσης απαράδεκτη, διότι δεν νομιμοποιείται μια ένωση επιχειρήσεων να αξιώσει από την Επιτροπή να επιβάλει σε όλα τα κράτη μέλη αυστηρούς περιορισμούς για το μόνο λόγο ότι η εν λόγω ένωση συναντά δυσχέρειες στον εφοδιασμό της σε παλαιοσίδηρο. Επιπλέον, η προσφυγή δεν είναι παραδεκτή, παρά μόνο αν αποδεικνύεται ότι η άρνηση της Επιτροπής να λάβει τα αιτούμενα μέτρα είχε προδήλως ως ηθελημένο και μοναδικό σκοπό να της προκαλέσει ζημία.

21 Ούτε και βάσιμη είναι η προσφυγή, για το λόγο ότι η Επιτροπή δεν είχε υποχρέωση να λάβει τα αιτούμενα μέτρα, τα οποία εμπίπτουν στη διακριτική της εξουσία εκτιμήσεως. Η αιτούσα δεν προσκομίζει σχετικώς καμία απόδειξη για την ύπαρξη καταχρήσεως εξουσίας.

22 Η λήψη προσωρινών μέτρων δεν είναι επείγουσα, διότι δεν μπορεί να γίνει λόγος για έλλειψη, εφόσον το εμπόρευμα διατίθεται, έστω και σε υψηλές τιμές. Κανένα κράτος μέλος δεν υπέβαλε στο Συμβούλιο πρόταση ανάλογη προς την αίτηση της αιτούσας.

23 Δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν διαθέτει εξουσία λήψεως αποφάσεων, αλλά μόνο εξουσία νομοθετικής πρωτοβουλίας, τα αιτούμενα μετρα δεν μπορούν να έχουν άμεσο αποτέλεσμα που να επιτρέπει στην αιτούσα να αποφύγει βαριά και ανεπανόρθωτη ζημία.

24 Εξάλλου, Διάταξη που θα υποχρέωνε την Επιτροπή να κάνει χρήση της εξουσίας νομοθετικής πρωτοβουλίας, την οποία διαθέτει, θα προδίκαζε σαφώς την απόφαση επί της ουσίας, εφόσον θα αναγνώριζε την παράλειψη της Επιτροπής και θα λάμβανε στη θέση της Επιτροπής απόφαση για την οργάνωση της αγοράς του παλαιοσιδήρου.

25 Κατά το άρθρο 39 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, οι προσφυγές που ασκούνται ενώπιον του Δικαστηρίου δεν έχουν αναστολτικό αποτέλεσμα. Το Δικαστήριο όμως μπορεί, αν κρίνει ότι επιβάλλεται από τις περιστάσεις, να διατάξει την αναστολή της εκτελέσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως και να διατάξει κάθε άλλο προσωρινό μέτρο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 39 της Συνθήκης ΕΚΑΧ.

26 Κατά πάγια νομολογία, η λήψη τέτοιων μέτρων δεν μπορεί να εξεταστεί παρά μόνον αν οι πραγματικές και νομικές περιστάσεις που προβάλλονται υπέρ αυτής τη δικαιολογούν εκ πρώτης όψεως. Πρέπει, εξάλλου, να είναι επείγουσα, υπό την έννοια ότι είναι

αναγκαίο να διαταχθεί και να παραγάγει τα αποτελέσματά της πριν εκδοθεί η επί της ουσίας δικαστική απόφαση, για να αποφευχθεί βαριά και ανεπανόρθωτη βλάβη του διαδίκου που τη ζητεί. Πρέπει, τέλος, τα μέτρα να είναι προσωρινά, υπό την έννοια ότι δεν προδικάζουν την απόφαση επί της ουσίας.

27 Ως προς τις πραγματικές και νομικές περιστάσεις, πρέπει να σημειωθεί ότι, αν η τιμή του παλαιοσιδήρου, υπό την ώθηση της ζητήσεως, φτάνει σε επίπεδο τέτοιο, ώστε σημαντικό τμήμα της κοινοτικής βιομηχανίας να μην είναι πλέον σε θέση να καταβάλει το ζητούμενο τίμημα, συντρέχει, εκ πρώτης όψεως, κατάσταση ελλείψεως, έστω και αν ο παλαιοσίδηρος διατίθεται σε επαρκή ποσότητα.

28 Η ύπαρξη σοβαρής καταστάσεως, που συνιστά το επείγον για τις επιχειρήσεις μέλη της αιτούσας ένωσης, δεν αμφισβητείται σοβαρά, εφόσον δεν μπορούν να αυξήσουν τις τιμές πωλήσεώς τους για να απορροφήσουν την άνοδο της τιμής της πρώτης τους ύλης, του παλαιοσιδήρου.

29 Η Επιτροπή υποχρεούται να ενεργήσει κατά το άρθρο 59 της Συνθήκης ΕΚΑΧ όταν οι κοινοτικές επιχειρήσεις αντιμετωπίζουν σοβαρή έλλειψη και όταν τα έμμεσα μέσα δράσεως δεν επιτρέπουν την αντιμετώπισή της. Με αυτά τα δεδομένα, δεν αποδείχθηκε ότι η σημερινή κατάσταση της αγοράς έχει, τώρα τουλάχιστον, φτάσει σε κατάσταση σοβαρής ελλείψεως, κατά την έννοια του άρθρου 59, και επομένως δεν έχει αποδειχθεί εκ των ενόντων η παράλειψη της Επιτροπής. Η Επιτροπή υπέχει, ωστόσο, υποχρέωση να παρακολουθήσει από κοντά την εξέλιξη της αγοράς του παλαιοσιδήρου και να λάβει τα επιβαλλόμενα μέτρα εντός των ορίων των αρμοδιοτήτων της.

30 Όσον αφορά τις άλλες διατάξεις, τις οποίες επικαλείται η αιτούσα, η Επιτροπή έχει διακριτική εξουσία εκτιμήσεως, στην άσκηση της οποίας ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων δεν μπορεί να αναμιχθεί, τουλάχιστον ελλείψει σοβαρών ενδείξεων περί καταχρήσεως εξουσίας.

31 Πρέπει να προστεθεί ότι, αν διατασσόταν η λήψη προσωρινών μέτρων, όπως τα αιτούμενα με την υπό κρίση αίτηση, θα υπήρχε κίνδυνος να προδικαστεί η απόφαση επί της ουσίας.

32 Πρέπει, τέλος, να διατυπωθούν αμφιβολίες ως προς το παραδεκτό της κύριας προσφυγής. Η αίτηση που απευθύνθηκε με τηλετύπημα της 16ης Νοεμβρίου 1984 δεν έχει,

εκ πρώτης όψεως, τη μορφή νομότυπης οχλήσεως προς ενέργεια κατά την έννοια του άρθρου 35 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, και δεν υποδεικνύει *expressis verbis* τα συγκεκριμένα μέτρα που πρέπει να λάβει η Επιτροπή, έστω και αν η αιτούσα μπορεί να προσκομίσει απόδειξη περί του ότι το ζήτημα είχε θιγεί προφορικά, όπως ισχυρίστηκε επ' ακροατηρίου.

Για τους λόγους αυτούς

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

κρίνοντας επί προσωρινών μέτρων

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αίτηση.

2) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 6 Μαρτίου 1985.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος

A. J. Mackenzie Stuart